

A barátság dalai

Magyar barátaikhoz, magyar tájakhoz, Magyarországon megismert történelmi személyiségekről írtak verseket külföldi íróvendégek, látogatók közül sokan. Véletlenszerű a kiválasztás, de így is jóleső.

Kemal Özer (török költő)

Anonymus

Egy férfi ül

a Liget bokrai közt

Egy férfi bronzból

hallgat s az arcát eltakarja
magába mélyedő tekintetében
ködös messzeség
fejfedője ráncai
tengeröböl-hullámok.

Egy „P” betű – ezt közölte csak magáról
s nevétől a fényt évszázadokra megtagadta
a fényt amit ő lobbantott
s mely a történelem szakadékaiban
találkozik egy másik fényforrással
és győz – nem lesz hiába
sem ma sem holnap
a névtelenek önfeláldozása.

Juvan Sesztalov (vogul költő)

Egy magyar fiúnak

Előd!

Előkelő nevű!

Eléd

táruul gyönyörű lét.

Elébb

ragyogott föl a Hold,

fény hull

Feléd.

Holnap

szárnyas szarvast hozok,

szállj fel, s a csillagok

alatt

édesanyád dalát

dalold.

Előd,

szárnyas rént vezetek

eléd

holnap, szárnyas mesét,

őrizd

szálló szavak nesztét.

Addig

hallgasd édesanyád

szavát,

mely jött korokon át,

s leld meg sámán elődeid

lábanyomát.

Gencso Hrisztozov
(bolgár költő)

Magyarország

És újra itt az idő

lobbantanom ugyanazt a lángot,
amelyben ifjúságom elparáztott.

S az ismerős kengyelbe szállnom,
vágatni át a szívárványon,
hogy szeles égi tűzben

ugyanazt a csillagos visszhangot űzzem:
a dicsőséget és a szabadságot.

Pogányok és Dózsa parasztjai!

Szegény kurucok, bujdosó vezérek!

Meghajolok, hogy földetekre térek!

Fű-suttogás, gémeskutak jaja,

nap, hold lovasainak robaja,

szenvédélye hevítsen,

véremben melegítsen!

Büszke, szomorú dalaitok

serkentsenek, ha felkelek.

Őrködjem

áhítattal

elmúlt s jövődő sorsotok felett!

Gencso Hrisztozov

Azonosulás

Én most

Budapesten élek,

messzi balkáni paraszt.

Nem kell, hogy ismerjete!

Nem kell, hogy megmérjete!

Forr és fagy éjjel minden porcikám.

Lángolok és didergek.

Én nem tudom, vajon az én életem,

vagy a tiétek

nyugtalanít...

Emberek!

Aludjatok.

Én is

lehajtom fejem

anyám vállára,

vagy egy magas hegycsúcsra,

vagy az útra,

barázdára,

vagy kőre,

a ti örömeitekre,

sebeitekre...

mígnem hajnalodik,

mígnem megnyugszik a lélek,

míg csendes a föld.

Gencso Hrisztozov

Szigliget

Patak csobog az ősi vár alatt.

Halkan, halkan halad.

A mélység forró szívéből kitorve
csordul a behavazott földre.

A hóarcú mezőt felhasítva
fut a tenger felé.

Az utas itt messze tekinthet.

Az ember itt átfoghat mindent.

Madarak nyomába iramodhat
a visszhangzó kutyaugatásban.

A nádtetők alatt

regelő századok virrasztanak.

Nemes bort rejtenek a pincék:

egy más folyó ez, emberkéz nyomán kelt,
kimeríthetetlen mélységből fakad...

Parttalan ár zuhog a végtelenbe

a Vár zuhogó kőszárnyai alatt.

Gencso Hrisztozov

Dózsa

Örökkön élj!

Te magad légy a tűz!

Lásd meg jövődő trónusod,

új koronád

barázdákból és gyökerekből,

folyóvizekből,

sziklákból, madaraktól –

szegények forró, szent földjeiből!

Most szállj e trónra, Dózsa!

Jajtalanul

parasztjaid előtt;

Voltál vezéruk,

lettél királyuk!

Örökkön égj!

Örökkön élj!

Bede Anna fordításai